



Mano mama – visų mokytoja

Gaivilė Kačinskytė

Buvusi Klaipėdos Prano Mašiotų progimnazijos
mokinė



Parengė Austėja Kavoliūtė

Kai mama pradėjo dirbti Prano Mašio progimnazijoje, buvau ketvirtokė. Iš pradžių jaučiau didžiulį pasididžiavimą, nes mano mama tapo mokytoja. Ji pasakoja vaikams apie augalus, gyvūnus, gamtos paslaptis. Tai buvo nuostabu. Tačiau kartu gavau ir „mokytojos dukros“ etiketę, kuri lydėjo mane visus mokykloje praleistus metus. Nebebuvau tokia kaip visi. Tai visada jaučiau, kad turiu būti pavyzdinga, gerai mokytis, stengtis labiau nei kiti.

Kartais būdavo keista – per pamokas nežinodavau, kaip į mamą kreiptis: „tu“ ar „jūs“, „iki“ ar „viso gero“, nors visada pamokos metu vadindavau mokytoja. Bet mes su mama buvome nusistačiusios tam tikras ribas: mokykloje nekalbėdavome apie buitinius dalykus, pavyzdžiui, kas išves šunį. Ir vis tiek sulaukdavau daug klausimų iš mokinių: ar tikrai mano mama biologijos mokytoja, ar galiu jos paklausti, kada bus kontrolinis ar kokie namų darbai. Kartais tai vargindavo, bet kartu džiaugiausi, kad mano klasė buvo labai supratinga. Jie stengėsi manęs neišskirti ir šalia manęs nekalbėdavo apie mamą. Su visais puikiai sutariau, jaučiausi priimta.



Turiu pripažinti, kad mokytis toje pačioje mokykloje, kurioje dirba mama, turėjo savų privalumų. Galėdavau per pertrauką užsukti į jos kabinetą, papietauti ar palikti sunkią kuprinę. Bet visada prisimindavau, kad mokykloje ji – mokytoja, o mama ji būdavo tik namuose.

Tarp vaikų visada sklindo įvairiausių mitų apie „mokytojų vaikus“, tačiau galiu drąsiai pasakyti – mano mama niekada už mane nieko nedarė. Neprašydavo mokytojų pakelti pažymių, o jos pamokose negavau jokių privilegijų. Viską turėjau pasiekti pati. Kartais dėl to pykdavau, man atrodė, kad ji mane per daug spaudžia, bet dabar suprantu, kad tai buvo geriausia dovana, kokią galėjau gauti. Tas nuolatinis pastūmėjimas į priekį mane užaugino ir padarė mane stipresne, savarankiškesne.

Kai išėjau į gimnaziją, pajutau keistą jausmą – laisvę. Dingo ta etiketė. Naujoje aplinkoje niekas nežinojo, kieno dukra esu. Niekas manęs nebeklausinėjo, nebesiekė per mane gauti atsakymų ar informacijos. Iš vienos pusės, tai buvo palengvėjimas, bet kartu ir iššūkis, nes supratau, kad dabar viską turiu daryti pati. Tapau tokia kaip visi, nebebūvau išskirtinė.



Ir visgi, tik išėjusi iš Mašiotų mokyklos suvokiau, kaip ten buvo gera. Mokytojai mus nuoširdžiai mylėjo, rūpinosi, leisdavo išsityti klaidas, visada laukdavo iki paskutinės minutės. Tas nuoširdumas, šiluma ir ramybė mokykloje buvo ypatingi. Pradėjus mokytis gimnazijoje supratau, kiek daug žinių jau turiu, nes visos temos, kurias mokėmės, man atrodė pažįstamos. Tai buvo geriausias įrodymas, kokį stiprų pagrindą man davė Mašiotas.

Prano Mašiotų progimnazija man visada liks ypatinga. Ne tik todėl, kad ten dirbo mano mama, bet todėl, kad ši mokykla mane užaugino kaip žmogų, kaip asmenybę. Ir tik norėčiau pabrėžti naujiems ar būsimiems mokytojams, ypač tiems, kurie dar tik sutiks „mokytojų vaikus“, supraskite, kad mes esame tokie patys kaip visi. Mūsų šeimos narys gal ir dirba šalia, bet tai nereikia, kad esame kitokie. Tiesiog esame žmonės – mokiniai, kurie mokosi gyventi, stengtis ir augti.

